

היה היה

פליקס קרלינגר

היה פעם מלך שהזדקן כבר אבל ילדים לא היו לו. ומאחר שלא ידע למי להוריש את הממלכה, הודיע בכל הארץ "מי שיספר לי סיפור שלא מתחיל במילים 'היה היה' זה ירש את הממלכה. אבל אם הוא לא יצליח, אצווה לכרות לו אוזן אחת."

רחוק מהבירה גרו איש זקן ואישה זקנה שהיו להם שלושה בנים. הם היו עניים מאוד, בקושי יכלו להתקיים ולא ידעו מיום ליום מה יאכלו. אמר הזקן לבניו "ילדים! שמעתם את מנשר המלך? אולי תנסו? זה יעזור לנו מאוד."

אמר הבן הבכור "טוב, זה בוודאי לא יהיה קשה. תן לי, אבא, את חלקי בירושה ואלך

למלך."

לזקנים היו רק שלוש לירות. הם נתנו לבן

הבכור לירה אחת והוא יצא אל הבירה.

בדרך היה צריך לעבור על גשר, ועל

הגשר עמד אדם זקן מאוד ועני, לבוש

בסחבות.

אמר לו הזקן "יברכך האל!" "אמן" ענה

הצעיר.

"לאן דרכך?" שאל הזקן.

"אל המלך."

"אולי תיתן דבר מה לאיש עני?" ביקש

הזקן.

"לא" ענה הבחור "יש לי רק לירה אחת,

ואני זקוק לה בעצמי."

"אז לך, לך, רק תשגיח שלא תחזור בלי

אוזן" אמר הזקן. והבחור הלך, בלי לחשוב

יותר על הזקן.

כשהגיע לארמון הלך ישר אל המלך.

"באת לספר לי סיפור?" שאל המלך.

"כן, כן!"

"טוב" אמר המלך "התחיל!"

"היה היה.."

"מספיק, מספיק" קרא המלך "תן את

האוזן" וציווה לכרות לו אוזן אחת.

הבחור חזר הביתה עצוב ומבויש.

כשהבן השני ראה את אחיו חוזר ללא אוזן

אמר "אבא, תן לי את חלקי. אנסה גם

אני."

נתן לו אבא את הלירה השניה, והבחור

הלך.

כשהגיע לגשר, אותו הגשר עליו סיפרתי

כבר, שוב עמד שם הזקן בבגדים

מרופטים.

"לאן זה?" שאל.

"אל המלך, כדי לספר לו סיפור."

הזקן שאל "אולי תיתן לי נדבה?"

"לא" אמר הצעיר "יש לי רק לירה אחת,

ואותה אני צריך לעצמי" והלך מהר כדי לא

לשמוע את תחנוני הזקן.

הוא הגיע לבירה, נכנס לארמון, אל

המלך. והמלך שאל "באת לספר לי

סיפור?"

"כן! כן!"

"ואתה יודע את התנאים?"

"כן אדוני המלך."

"אז ספר!"

"ובכן, היה היה פעם..."

"די!" קרא המלך "תן את אוזניך!" וציווה

לחתוך לו אוזן.

הבחור חזר הביתה עצוב ומבויש.

כשאבא ראה את הבן השני ללא אוזן,

אמר "די, לבנימין שלנו לא אתן ללכת.

הוא טיפש כזה שיחתכו לו את שתי

אוזניו!"

אבל הצעיר נדנד ונדנד, עד שבסוף נתן לו

אבא את הלירה שלו, הלירה האחרונה

שהייתה להם! והרשה לו ללכת.

וגם הצעיר הזה הגיע לגשר שעליו עמד
הזקן העני.
"ברוך האל!"
"לעולם, אמן ואמן!" ענה הצעיר.
"לאן פניך?" שאל הזקן.
"אל המלך, לספר לו סיפור."
"ותיתן דבר מה לזקן עני?"
"קח את הלירה. לצערי אין לי יותר."
"שיהיה לך זה לברכה" אמר הזקן "ומה
תספר למלך?"
"היה היה פעם.."
"לא! לא!" אמר הזקן "אם תעשה זאת
תישאר בלי אוזן. אתה צריך לעשות זאת
אחרת."
"איך?" שאל הבחור.
"ובכן, תעשה ככה וככה."
"ככה וככה מה?"
"קח את הפתק הזה וקרא למלך."
"טוב" ענה הצעיר "אזכור זאת! ותודה

רבה!"
הבחור הצעיר נכנס לארמון ובא למלך.
"באת לספר לי סיפור?" שאל המלך.
"כן אדוני המלך."
"ואת התנאים אתה מכיר?"
"כן, אדוני המלך."
"בסדר, אז תתחיל לספר, ורק תשגיח על
האוזן שלך!" אמר המלך.
"טוב" התחיל הצעיר "אתחיל בהתחלה.
ההורים שלי הם אנשים עניים מאוד, אבל
היו להם שלוש לירות ושלושה בנים. הם
נתנו לכל אחד מאתנו לירה אחת כדי
שנוכל לקנות משהו תמורתה. ומה עשו
האחים שלי? הם לא קנו כלום ורק אבדו
את אוזניהם! ומה אני עשיתי? נתתי את
הלירה לזקן עני. ומה עשה האיש? הוא
נתן לי פתק. ומה כתוב בפתק? 'הו מלכי,
תן לבחור הזה את הכתר שלך, כי הוא
מגיע לו!' וזה הסיפור שלי."

ואז אמר המלך "סוף-סוף בחור לעניין!
ואני חשבתיו כבר שכל הנתינים שלי ירוצו
ללא אוזניים!"

והוא הוריש לו את הכתר ואת הממלכה
כולה, והבן הצעיר, המלך החדש, חי מאז
עם הוריו ועם אחיו מאושר ומרוצה.